

Expunere de motive

Conform articolului 2, al.a, din Hotărârea de Guvern a României nr. 626/13.07.2000 publicată în Monitorul Oficial al României partea I, nr. 353/28.07.2000, se prevede că vârsta maximă a unei persoane care poate fi angajată ca asistent personal, este de 50 de ani. Această prevedere este completată cu o serie de condiții precizate în aliniatele b, c, d, e și f ale aceluiași articol.

Din consultările cu persoane implicate în sistemul de protecție socială a persoanelor cu handicap, am tras concluzia că această limitare este subiectivă, nu are justificare medicală sau socială, discriminează părinții persoanelor cu handicap și este în contradicție cu prevederile Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale care prevede vârstele de pensionare pentru perioada 2001-2015 de 57-60 ani pentru femei și 62-65 ani pentru bărbați.

Pentru a armoniza prevederile art. 2, al. a susmenționat cu cele ale Legii nr. 19/2000, se propune ca vârsta maximă a unei persoane care poate fi angajată la prima încadrare ca asistent personal să fie mai mică decât vârsta de pensionare prevăzută în Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.

În cazul părintelui persoanei cu handicap, angajat pe post de asistent personal al acesteia, limitarea vârstei maxime nu mai are sens, datorită vastei experiențe acumulate în îngrijirea persoanei cu handicap din momentul nașterii și până la vârsta adultă și nici noțiunea de "primă încadrare" nu mai poate fi definită, pentru că părintele are această calitate din momentul nașterii copilului cu handicap.

Părinții care și-au păstrat copii cu handicap acasă sunt persoanele cele mai calificate și cele mai motivate pentru funcția de asistenți personali ai propriilor copii și solicită această încadrare doar în cazul în care renunță la locul de muncă pentru a-și îngriji copiii în dificultate sau au ajuns la vârsta pensionării.

26.04.2001

Prof. Univ. Dr. Anton Ionescu
Deputat PNL de Cluj

